

Krieltje en het slakkenwalhalla

Een klein verhaal uit de volkstuin | 21 juni 2026

Op een ochtend liep Krieltje door haar volkstuin. Tussen de klaprozen zoemden de hommels en bijen. Haar twee poezen lagen languit in de zon en haar hond probeerde een vlinder te volgen zonder zijn poten te verplaatsen.

Toen hoorde Krieltje een vreemd geluid.

'Snif... snik... slijm... snif...'

Onder een groot blad zaten vijf slakken dicht tegen elkaar aan. Ze huilden zo hard dat Krieltje eerst niet kon zien welke glimmende sporen van hun tranen waren en welke gewoon bij slakken hoorden.

'Wat is er aan de hand?' vroeg ze voorzichtig.

Een slak met een scheef huisje stak zijn voelspriet op.

'We hebben niets meer te eten,' snikte hij. 'Vroeger stonden hier kolen, sla en sappige courgettes. Nu zijn er alleen nog maar bloemen.'

Krieltje keek om zich heen. De slak had gelijk. Haar tuin stond vol klaprozen, wilde bloemen en inheemse planten voor de insecten. De bijen en vlinders waren er dol op. Maar veel groenten had ze niet meer.

'O jee,' zei Krieltje. 'Aan jullie heb ik helemaal niet gedacht.'

De slakken snikten nog harder.

Eén heel klein slakje fluisterde: 'Ik heb gisteren geprobeerd een klaproos te eten, maar die smaakte vooral rood.'

'Dat lijkt me geen volledige maaltijd,' zei Krieltje.

Ze pakte een rol touw, een paar houten paaltjes en haar kleinste hamer. In een rustige hoek van de tuin zette ze een stuk grond af. De poezen kwamen kijken en gingen onmiddellijk boven op het touw liggen.

De hond wilde helpen met de paaltjes. Hij bracht er één terug, begroef er twee en rende met de laatste driemaal om het tuinhuisje.

Toch was het afgezette stukje grond tegen de middag klaar.

Krieltje maakte een bord en schilderde er met grote groene letters op: **SLAKKENWALHALLA - LANGZAAM VERKEER HEEFT VOORRANG.**

Daarna bouwde ze een slakkenhuisje van oude dakpannen, stenen, mos en takjes. Het kreeg kleine schuilhoekjes, een vochtige kelder en een veranda waar precies drie slakken tegelijk op pasten - of vier wanneer niemand diep ademhaalde.

Rondom het huisje plantte Krieltje sla, kool, snijbiet en courgettes. Ook zaaide ze radijsjes, hoewel niemand wist of slakken daar werkelijk van hielden.

'We kunnen het altijd proberen,' zei de slak met het scheve huisje. 'Ik lust waarschijnlijk alles wat niet rood smaakt.'

Krieltje zette lage bakjes met water neer en legde platte stenen in de schaduw. Daarna maakte ze van gevlochten takken een klein hek om het slakkenwalhalla. Niet om de slakken binnen te houden. Maar om de hond buiten te houden.

Die avond zaten de huisjesslakken en naaktslakken voor hun nieuwe huisje. Ze aten kleine blaadjes sla en keken uit over de tuin. De bijen zoemden tussen de bloemen, de vogels scharrelden onder de fruitbomen en de twee poezen hielden toezicht met hun ogen dicht.

'Nu is de tuin er ook een beetje voor ons,' zei het kleinste slakje.

'De tuin is voor iedereen,' zei Krieltje. 'Ik moet alleen soms even geholpen worden om aan iedereen te denken.'

De volgende ochtend stond er onder het bord een tweede, piepklein bordje. De slakken hadden het zelf gemaakt: **BEDANKT, KRIETLJE - DE SLA WAS HEERLIJK - DE RADIJSJES DENKEN WE NOG EVEN OVER.**

Het slakkenwalhalla was misschien niet het snelste stukje van de volkstuin. Maar het was zonder twijfel het tevredenste.